

вълнената черга и захълца сподавено. Страхъ притискаше гърдитѣ му, но пакъ се реши да попита:

— Дѣдо, той умрѣ ли?

— Кой да умре? — загледа го дѣдо Петъръ.

— Той, Савата?

— Да умре ли? Нищо му нѣма, само го повъртѣхме да му излѣзе водата. Майка му го загъна въ човалитѣ и си отидоха. Но ти си изпати, Миленчо. Цѣла нощъ бълнувашъ. Въ онази залисия кой помисли за тебе, та си настиналъ здравата. Нали си нѣмашъ други дрешки. Веднажъ да оздравѣешъ и да продамъ житото, ще ти купя. Че какво съмъ азъ безъ тебе, синко, — и дѣдо Петъръ захлупи лицето си върху горещата глава на момчето.

Сепна го бодъръ и веселъ гласъ.

— Добъръ день! — И безъ да гледа тѣхното учудване, майката на малкия Сава приседна на одърчето. Като развърза пълната бохча, тя заговори развълнувано:

— Дойдохъ да видя Миленча и да му донеса тѣзи дрехи. Още вчера ги поржчахъ на шивача. Може и да сж му широки, но по-наесенъ ще ги носи. Съ какво друго да му се отплатимъ. Като ми казаха снощи, че го втресло, цѣла нощъ не съмъ мигнала — и тя му подаде дебелитъ, шаечени дрехи.

— Благодаря отъ сърдце, — промѣлви Миленъ и пое дрехитѣ. Когато видѣ синята яка на куртката и хубавитѣ ѣ копчета, очитѣ му се разшириха отъ радостъ. На загорѣлитѣ му уста заигра весела усмивка и запотеното му чело се проясни. — Виждашъ ли, синко: направи добро, че го хвърли въ морето, — казва народната поговорка. Какъ щѣхме да живѣемъ, ако детенцето се бѣше удавило. Пъкъ сега видишъ ли какъвъ подаръкъ. Дай сега да прикжтамъ дрешкитѣ, че ме чакатъ млевари да пусна камънитѣ.

— Нека ги погледамъ още малко, дѣдо, — рече Миленъ и прегърна новитѣ дрехи.

Елисавета Милева